

Hafan

/a jak se s Šimsou skamarádili/

Na chodníku před školou seděl pes. Pořádný hafan. Všichni ho cestou na oběd velikým obloukem obcházel, protože jinak hned cenil zuby a vrčel.

„Čí je to pes?“ divila se Ája.

„Ničí,“ usoudil Pepík. „Nemá ani psí známku!“

„Asi ho, chudinku, někdo vyhodil,“ řekla soucitně Boženka. Natáhla ruku, že hafana pohladí, ale včas si to rozmyslela.

Roman měl tatínka doktora, co léčí zvířata, a tak prohlásil zasvěceně:

„Může mít vzteklinu, teď je toho všude plno.“

„To by ho museli utratit, že jo?“ vyhrkl Zdenda.

A dětem po zádech přeběhl mráz...

V tu chvíli se k hloučku přidal Šimsa a všiml si psa.

„Má žízeň,“ řekl bez váhání. A honem se rozhlížel kolem, z čeho mu dá napít.

Naštěstí měl pan školník vedle schodů ve štůsku srovnané misky pod květináče. Šimsa si jednu vy-

půjčil, z vodovodu na zahradě načepoval vodu a postavil ji asi metr před psí čumák.

Hafan okamžitě vstal na všechny čtyři a misku hltavě vypil.

„Dostaneš ještě jednu,“ rozhodl Šimsa a vydal se znovu pro vodu. Nežli se však stačil vrátit, hodinové ručičky se spojily na dvanáctce a všichni se nahnuli do školní jídelny.

Až na Áju. Postávala opodál a vrtalo jí hlavou, že si kluk se psem tak rozumí. Ona sama měla doma pudlenku Sisi, s tou si rozuměla na jedno štěknutí. Ale s úplně cizím hafanem?

„Jak jsi to poznal, že má žízeň?“ vypálila na Šimsu, sotva se objevil.

Kráčel Šimsa u levé nohy jako....

„Normálně. Tady se přece toulavej pes nemá kde napít! A když si představím, že bych byl na jeho místě...”

„Ty si představuješ, že jsi pes?“ vykulila oči Ája a rozesmála se na celé kolo.

„No a co?“ řekl Šimsa docela vážně. „Když neumí mluvit a chceš mu pomoci, tak to jinak nejde.“

Ája se přestala chichotat a sledovala hafana, jak dopil vodu do poslední kapky, lehl si a koukal.

„Kdybych teďka byla na jeho místě, asi bych měla hlad jako pes,“ usoudila Ája. Popadla prázdnou misku a s Šimsou zamířili do školní jídelny.

Ten den byla nudličková polévka a hovězí se špe-

nátem. Řekli si o hodně nudlí, polévku slili do mis-
ky a všechno maso do ní rozkrájeli.

Potom slupli špenát a brambory a uháněli za ha-
fanem. Dvakrát mlaskl jazykem a misku po něm
ani nemuseli vymývat.

Cestou domů se jich pořád držel, a Ája řekla:

„Jestli si myslí, že ho vezmu k nám, tak to nepů-
jde. Sisi by hrozně žárlila.“

Ale hafana nic takového naštěstí ani nenapadlo.
Kráčel Šimsovi u levé nohy jako cvičený pes. Byl
zkrátka Šimsův.

Z toulavého hafana byl Hafan s velkým H.